

[Statsministeren.]

naar man køber en Ejendom, kan forvente i Løbet af kort Tid at kunne faa en betydelig højere Pris for den, er jo et aldeles afgørende Moment for Spekulationen. Men efter vor Bedømmelse, og for Resten ogsaa efter de statistiske Oplysninger, er Landbrugsejendomme nu i Nedgang i Pris, og med de Udsigter, der er for Rentabiliteten, har vi den Opfattelse, at det sandsynligste er, at dette Fald i Priserne vil fortsætte, og at det derfor ikke har noget Formaal at opretholde denne Lov. Med Hensyn til andre faste Ejendomme maa man vel sige, at Huslejereguleringen i meget høj Grad har modvirket en Prisstigning for Udlejningsejendomme, og naar dertil kommer, at det Moment, som maaske kunde medvirke til en vis Prisstigning, at man gennem Køb af en saadan Ejendom kunde sikre sig selv en Lejlighed, nu ogsaa bortfalder efter det Forslag, som for Tiden behandles i det høje Landsting med al Udsigt til at blive gennemført, saa tror jeg, ogsaa henset til Situationen i øvrigt, at der ikke vil blive Tale om nogen stor Prisstigning og derfor heller ikke blive Mulighed for Spekulation i en Prisstigning. Dertil kommer, at man ved saadanne Restriktioner, saadanne Indgreb, aldrig kan undgaa ogsaa at besværliggøre, for ikke at sige forhindre den ganske legitime Omsætning af disse Ejendomme, og endvidere, at Administrationen har været ret svær og har beslaglagt en ikke ubetydelig Arbejdskraft.

Alle disse Ting taget i Betragtning har vi ment, at Ulemperne ved at bevare Loven var større end de Ulemper, der muligvis kunde opstaa ved dens Ophævelse, og derfor har vi som sagt ment det rigtigst at ophæve den, saaledes som der i selve Loven var givet Mulighed for, ved kgl. Anordning. Og det siger sig selv, at naar vi ser saadan paa det, kan vi heller ikke anbefale, at man nu ganske kort Tid, nogle faa Dage efter Lovens Ophævelse gaar til at gennemføre en ny Lov paa det samme Grundlag og med det samme Formaal. Jeg kan derfor ikke tilsige nogen Medvirken til Lovforslagets Gennemførelse i den høje Rigsdag.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Carl Petersen): Jeg har ikke meget nyt at føje til mine Bemærkninger ved Forelæggelsen. Vi mener, at det er nødvendigt endnu i nogen Tid at have en Lovgivning, som hindrer Køb af fast Ejendom med Spekulationsformaal. Det er efter vor Me-

ning ikke noget godt Formaal, og en uhindret Adgang til at foretage Køb er uheldig. Hvis der ingen Lovgivning er, frygter vi, at Afklædning af de Landbrugsejendomme, der kommer i Handelen, bliver Følgen, ligesom der utvivlsomt kommer stærk Efterspørgsel efter Byejeendomme, ikke mindst dem, der findes i Byernes Udkanter, og en saadan stærk Efterspørgsel, ved vi, medfører naturligt en Stigning af Priserne ud over det rimelige. Det kan aldrig være et Gode, at man fremmer en saadan Omsætning.

Vi er, som jeg ogsaa gjorde opmærksom paa ved Forelæggelsen, klar over, at den Lov, der eksisterede, i mange Tilfælde er blevet omgaaet; det vidner de mange Tinglysningssager, der nu foretages efter Lovens Ophævelse, i høj Grad om. Spørgsmaalet er saa, om man synes, at man bør tage dette som et Udtryk for, at Lovgivningen kan undværes. Jeg vil snarere tage det som et Bevis for det modsatte, altsaa for, at en saadan Lov stadig væk er nødvendig, og derfor maa Problemet for Rigsdagen være at finde en saadan Form for Loven, at den kommer til at virke efter sin Hensigt og medfører mindst mulig Administration. Jeg er slet ikke uenig med den højtaerede Statsminister om, at Loven har medført en omfattende Administration, men det er min sikre Overbevisning, at man vil kunne finde en Form, der forenkler Administrationen og alligevel giver det Hold paa disse Ting, som er nødvendigt.

Jeg antydede ved Forelæggelsen, hvad man eventuelt kunde gaa over til, men jeg er klar over, at det er nødvendigt at behandle Spørgsmaalet i et Udvalg og at finde frem til en anden Udformning. Naar vi har forelagt Lovforslaget som enslydende med den ophævede Lov, er Aarsagen ganske naturligt den, at Loven vilde være udløbet med Udgangen af Aaret, hvorfor det naturligste vilde have været, at Regeringen var kommet med et Lovforslag, som vi kunde have behandlet paa normal Maade og ført frem til den mest hensigtsmæssige Form. Jeg vil derfor udtale Haabet om, at de andre Partier i et eventuelt Udvalg vil medvirke til at finde en saadan Form, og skal derfor anbefale Lovforslaget.

Da Udvalgsbehandling er nødvendig, haaber jeg, at Arbejdet kan sluttet hurtigt med det Resultat, at vi fortsat faar en Lovgivning paa dette Omraade til Udgangen af 1947.